

CREASTA PRIETENIEI

În seara aceea, strângînd corzile în jnepenişul culmii, am admirat la picioare o creastă subţire, elegant avîntată, crescută printre cele două fire ale Hornului Adînc. Ne aştepta să o urcăm şi să îi dăm nume, dar chemarea s-a împlinit abia peste zece ani.

Într-o noapte de iulie 1959 am poposit la cuşca din pădure, înarmaţi cu frînghii şi patruzeci de pitoane, de diferite forme şi mărimi. În următoarea dimineaţă am urmat drumul Cabanei Ascunse, am coborît Scara de Fier şi am pătruns pînă la bolta ascunsă în capătul Brîului Richiţii.

În dreptul acestui adăpost natural, între firul secundar şi cel principal al Hornului Adînc, începe un perete. Cincizeci de metri mai sus el devine o creastă subţire, o sută de metri mai sus se ascute şi dispare după un bolovan profilat pe cer. Astfel se prezintă deocamdată vechea noastră cunoştinţă. Prima lungime de coardă, deşi verticală şi dificilă în partea inferioară, continuă fără dificultăţi şi fără pitoane. Sub ameninţarea ploii, capul echipei abia a avut vreme să transporte legătura grea a fiarelor şi să o agate la patruzeci de metri înălţime, coborînd grăbit în rapel. Revărsarea cerului ne-a ţintuit mai bine de un ceas în adăpostul bolţii.

În anul următor am făcut alte două încercări, de asemenea eşuate din cauza ploii. Apoi am prins în sfîrşit o sîmbătă cu barometrul ridicat şi nori pufoşi, caracteristici perioadelor cu vînt nordic rece. Am sosit pe întuneric la Cabana Ascunsă, am dormit pe culcuşul finului uscat şi ne-am trezit o dată cu zorile.

Ceaţa ascundea abruptul.

Am zăbovit în sacii de bivouac, necăjiţi la gîndul unei a patra încercări nereuşite, apoi am ieşit în prag să pîndim cerul. Barometrul şi norii caracteristici nu ne înşelau totuşi îndată ce s-a zărit culmea verde a Păpuşii treptat eliberată din ceaţa, am pornit grăbiţi către Scara de Fier.

Nu vom uita curînd ziua de 28 august 1960, cînd urcam Săritoarea Hornului, frămîntîndu-ne dacă nu cumva altă echipă a făcut între timp traseul nostru şi bucurîndu-ne că noi vom fi primii oameni care să dea nume crestei virgine.

Ne-am oprit ca de obicei sub boltă şi ne-am legat în frînghie. Roland a început apoi să se caţăre pe prima lungime de patruzeci de metri, iar eu am rămas să îl asigur. cu nostalgia vechiului cap de coardă care, în pragul celui de al patruzecilea an de viaţă, lasă întîietate tinereţii. Am tresărit la azul chemării:

— Poţi să vii !

La regroupare am revăzut legătura grea a pitoanelor lăsate acolo cu un an înainte, înroşită de rugina care păta şi stîncă. Roland îşi alege bucăţile cele mai potrivite, iar eu atîrn la brîu restul legăturii încă foarte grele. Deasupra noastră creasta devine verticală şi îngustă de aproximativ un metru, ca o lamă uriaşă. După cîţiva metri escaladaţi „la liber”, capul echipei bate primul piton şi încearcă rezolvarea obstacolului de-a lungul fisurii care zgîrîie stîncă pe marginea crestei, îi urmăresc eforturile şi caut să răspund prompt la comenzi. În asemenea ocazii ne înţelegem perfect dar ne desparte totuşi ceva: este mai înalt şi ajunge cu ciocanul cel puţin cu o palmă mai sus ca mine. Dacă bate un piton în asemenea situaţii, în general eu nu-l pot ajunge fără manevre obositoare. Aşa s-a şi întîmplat pe aceasta lungime de aproximativ treizeci de metri. Zece pitoane prea depărtate între ele, legătura fiarelor de la brîu, bidonul cu apă şi aparatul fotografic purtat în glugă, toate au conspirat să înmoaie degetele secundului, obligat la fiecare piton să rămînă atîrnat în gol şi să scoată scăriţele şi carabinierele.

A doua regroupare se face sub un perete surplombat. Roland este nevoit să recurgă la un drum complicat, pentru a ocoli stîncă lucie. Un piton în baza peretelui, o fisură la stînga, un traverseu, altă fisură spre dreapta. La al şaptelea piton dispare după umflătura stîncii, lăsînd vederii numai scăriţele şi călcîiele.

Îi aud răsufierea grăbită şi simt efortul depus pentru a învinge frecarea frînghiilor în carabinieră, de aceea părăsesc locul de asigurare şi mă caţăr la primele pitoane, rămînînd pe vîrfurile degetelor. Între timp cerul s-a înseninat cu desăvîrşire, soarele luminează pădurea către Poiana Coţofenii. Două găi se rotesc deasupra noastră şi se aşază ciorovăindu-se pe Creasta Frumoasă, de unde ne privesc apoi cu nepăsare, cu capetek roşcate între umerii aripilor. Lîngă mine, viaţa nu cedează stîncii aspre. Un melc mic şi negru urcă încet pe un fir de iarbă, un Fluture de Piatră filfîie uşor în imediata apropiere, fără frică.

Multă vreme trece pînă aud chemarea de sus. Retrăiesc aceleaşi momente de căţărare, cu prize mici şi depărtate, cu manevre obositoare de schimbarea scăriţelor şi carabinierele. Un piton se lasă scos cu mîna, altul se îndoie sub greutatea mea, o carabinieră îmi scapă din mîna şi se opreşte tocmai la o sută de metri adîncime, în fundul Hornului. Privesc numai la prize, concentrat în lupta pentru fiecare palmă de stîncă. La al zecelea piton creasta se încovoie uşor şi apare profilul caracteristic al bolovanului vizibil din vale.

La al paisprezecelea piton ajung alături de capul echipei.

Ne aflăm în dreptul mării săritori din Hornul Adînc. Bolovanul încunună verticala celor o sută de metri de creastă. Deasupra lui, soarele atinge un ţanc odihnitor. În sufletele noastre îşi face loc bucuria apropiatei reuşite,

convinși că de acum am cîștigat cheia traseului.

Creasta se ridică din nou cu următorul perete, necesitînd trei pitoane și scărițe, însă dificultățile nu ne mai sperie Restul lungimii se desfășoară pe -teren ușor, cu prize din belșug, pînă... la alt zid de piatră, unde rămîn înfipte două pitoane. Creasta fără nume își continuă salturile, cu porțiuni verticale, alternînd cu muchii pe tăișul cărora abia îți păstrezi echilibrul. Este caracteristică treapta cu surplomba înroșită de licheni, lama orizontală dințată, lungă de patruzeci de metri, apoi suprapunerea celor doi pinteni.

Primul se poate ocoli, al doilea se împotrivește, silindu-ne să recurgem la trei pitoane.

Sîntem obosiți !

Soarele se apropie de asfințit. Nici un nor nu pătează albastrul imaculat al bolții, nici un fir de vînt nu adie.

Am ajuns pe a opta lungime de coardă, urmînd creasta dințată care sfirșește sub ultimul perete. Două pitoane solid bătute ne oferă sprijin pe zidul încununat cu jnepeni. Peste cîteva minute atingem creasta.

Ne-am sărutat frățește și ne-am retras la umbra stîncilor, să bem ultima înghițitură de apă, să ronțaim cele cîteva bucăți de zahăr și să sorbim împreună singura țigară.

Apoi am scos carnetul însemnărilor și am socotit pe lor bilanțul zilei:

durata 8 ore

lungimi de coardă 8½

pitoane bătute 36

grad probabil de dificultate V B.

Mulțumirea acestui drum însă nu se măsoară în grade ! În jur se lăsase liniște deplină. Nici o adiere, nici un filfuit de aripi, nici o vietate. Soarele îmbrățișa molcom orizontul și cerul adînc, luîndu-și rămas bun de la vară.

Noi, cei doi buni prieteni, strînși unul lîngă altul, tăceam, lăsînd gîndurile să alunece înapoi către anii trecuți de drumeție. Trăisem împreună încă o zi de luptă, uniți în aceeași soartă prin firul subțire al frînghiei și prin aceeași voință.

Pentru un singur om, multe piedici rămîn de neînvinși Pentru doi tovarăși, oricare drum devine mai ușor, umăr la umăr, în cîntecul voios al prieteniei. Aveam iarăși un drum al nostru. Ce nume să-i găsim ? I l-am dat pe cel care atunci ni s-a părut potrivit: Creasta Prieteniei.

O dată cu înserarea am părăsit locul de odihnă, căutînd drumul către vale. Am revăzut hățașul Vîlcelului cu Smirdar și Fereastra. Am recunoscut țancul unde ne cățarasem după iedul de capră neagră și poteca furișată a Brîului Ciorînga. Am trecut apoi din nou pragul Cabanei Ascunse. Călcăm cu aceeași sfială și drag locurile cutreierate în paisprezece ani de drumeție și aceeași dorință de totdeauna stăpînea inimile noastre:

— Singurătatea să fie împărtășită mereu altora, tuturor iubitorilor Pietrei Craiului. Năvala pașilor să adîncească potecile, cît mai multe drumuri îndrăznețe să rămînă desenate peste semeția stîncilor. Dar... floarea-de-colț să rămînă presărată din belșug pe fiecare brînă și vîlcel, caprele negre să trăiască netulburate, să devenim cu toții gospodari și să ne îngrijim adăposturile construite cu trudă. Casa din Padina Popii, Cabana Ascunsă, Refugiul din Creastă, Refugiul din Grind să nu mai fie lemn de foc sau prilej de iscălituri, ci locuri de odihnă și încîntare, întotdeauna să ne amintim cu drag de ele !